

#NoaTIL

Recull d'articles d'opinió publicats a

www.elperiscopi.com



Setembre 2013

Vaga, dia 1

Editorial

Com malauradament és habitual en aquest tipus de protestes, les anàlisis posteriors semblen correspondre a fenòmens distints. Segons els convocants de la vaga educativa, el seguiment fou massiu, superant el 90% de mestres i professors; segons la conselleria, aquest percentatge se redueix fins el 22%, el que demostraria el fracàs de la mobilització. Optar per la tercera via i fer una mitjana més o manco aritmètica entre els dos extrems tampoc no pareix la millor opció, doncs el més probable és que s'hagi produït una manipulació a la baixa per part del Govern.

Basta revisar les informacions periodístiques, imatges incloses, que ahir oferiren els diferents mitjans, els tuits enviats des de tots els centres de les illes o les declaracions de la majoria de pares i mares per comprovar que la primera jornada de vaga educativa fou un èxit (en el seu seguiment, doncs els efectes encara estan per veure).

Intentar rebaixar la intensitat de les protestes en contra de les seves polítiques és una pràctica massa habitual dels governs democràtics (sense comptar l'ús esbiaixat que ahir dematí se va fer de la televisió i ràdio públiques). Oferir dades incorrectes, incompletes o directament manipulades no juga precisament en el seu favor. Per exemple, incloure dins el còmput global els professionals que legalment no podien fer vaga (per complir amb el serveis mínims o per qualsevol altra circumstància) és voler disfressar la realitat. Afortunadament, hem superat els temps pretèrits i la ciutadania té accés a altres vies d'informació a més de les oficials. I afortunadament també, la immensa majoria d'aquests ciutadans té criteri i no se creu directament tot el que li diuen.

I, a banda del ball de xifres, s'han de destacar algunes declaracions entorn la vaga de docents, com la d'Antoni Camps (ratificada per la portaveu Mabel Cabrer), que ja disposarà d'un llistat de professors rebels, als que ja ha amenaçat subreptíciament); o la del president Bauzá, qualificant la vaga d'antidemocràtica i oblidant l'article 28 de la constitució que tant afirma defensar; o la dels representants de la conselleria, assegurant que estan oberts al diàleg però que no rectificaran res del que han fet (llavors, per què xerrar?); o la de tota la plana del Partit Popular, repetint que la vaga és purament ideològica i que no entenen com hi ha gent que no vol que els nostres nins i joves aprenguin anglès.

En definitiva, la primera jornada reeixida d'una vaga que s'enfronta a dos grans esculls: la resistència limitada dels docents (qui pot aguantar indefinidament sense cobrar?) i la cloquejada immobilitat del Govern davant milers de veus que li demanden un canvi de rumb. Veurem.

Jaque mate a nuestra educación

Antoni Tarabini

Hoy comienza el nuevo curso escolar. El conflicto y el caos están garantizados. Las víctimas, nuestros niños/niñas, nuestros adolescentes. Está en juego, no sólo la aplicación o no del TIL, sino el presente y futuro de nuestro sistema educativo, especialmente la educación pública.

Son mayoría los educadores, maestros y profesores, que piensan que el TIL, al menos teóricamente, puede ser un instrumento adecuado para mejorar nuestro sistema educativo. Pero para ello debe aplicarse adecuadamente. No es suficiente que se capacite al profesorado con el B2 de inglés. Tal maestro/a deberá explicar a sus alumnos matemáticas, sociales... en inglés. Lo que resulta mucho más difícil y complejo. Además el alumno debe estar capacitado para "integrarse" en tal nueva metodología. Tales aprendizajes para maestros y alumnos necesitan una metodología y un tiempo adecuado.

¿Cómo explicar las prisas de nuestra Consellería de Educación? Existe un desconcierto total entre los equipos directivos y los maestros. De hecho la sentencia del TSJB hacía referencia explícita a una suspensión cautelar de la aplicación del TIL. La respuesta del Govern ha sido un Decreto-Ley, aplicado de un modo abusivo, que impone el comienzo de la aplicación del TIL pasándose por el forro el dictamen del Tribunal.

Frente a tal previsible caos y a la falta de voluntad de nuestro Govern de dialogar y consensuar tal aplicación, los maestr@s y profesores se han visto obligados a convocar una huelga. Según el Govern se trata de una minoría de radicales que sólo miran por sus intereses, importándoles un bledo sus alumnos. Una gran mentira. En principio nadie quiere una huelga. Los primeros perjudicados serán l@s huelguistas que verán reducidos sus salarios de modo relevante por cada día de huelga. La Comunidad Educativa no está compuesta por radicales y vagos, es plural y diversa. Basta ver como el Sindicato ANPE, de tendencia conservadora, se suma a la huelga indefinida en la enseñanza y han pedido a la Conselleria que "cese ya la política represiva hacia los miembros de la comunidad educativa". A dicho sindicato pertenecía (¿pertenece?), era su presidenta, Aina Aguiló, diputada popular y máximo azote de las "minorías catalanistas" causantes (?) de la huelga y otras lindezas.

Pero, además, llueve sobre mojado. Se han reducido maestros y profesores aumentando el número de alumnos por aulas, se han recortado las becas y aumentado sus exigencias de acceso, se han aumentado las tasas, se han disminuido las ayudas a los comedores escolares, se han reducido (o eliminado) los programas de refuerzo escolar... Los recortes ya aplicados y la reforma Wert, es una bomba de profundidad a nuestro sistema educativo universal, gratuito y de calidad. El acceso a la educación se fundamenta en el principio constitucional de una real igualdad de oportunidades para todos los niñ@s, adolescentes y jóvenes, sea cual sea su origen, procedencia, o status socioeconómico. El TIL, su modo de aplicación, es un ejemplo de la reforma

educativa, reflejada en los recortes, propuesta por Wert. No nos inquietemos, la aplicación de TIL por real decreto fundamentalmente perjudicará a los alumnos de la educación pública. Las familias con recursos, y sus equivalentes centros educativos, compensarán el TIL mediante apoyos a sus hij@s y alumn@s en forma de clases particulares y/o actividades escolares complementarias o extraescolares naturalmente de pago.

Comprendo el desconcierto y la preocupación de las familias ante una situación de inicio de curso caótico. Pero, no se dejen manipular. Lo que está en juego no es un capricho de unos cuantos radicales. Está en juego el presente y futuro personal y profesional de nuestros hij@s.

Docents en lluita

Rafel Borràs

No he volgut escriure ni una paraula sobre la tan anunciada vaga d'ensenyament fins que els principals protagonistes acabessin de definir-se i actuar en conseqüència. Ara tots els protagonistes principals ja ha dit la seva, diré la meva:

Tant de bo que, amb vaga o sense vaga, indefinida o definida, la comunitat educativa aconsegueixi els seus objectius. Tant de bo els que no pertanyem directament a aquesta comunitat tinguem, passi el que passi, claredat sobre llurs objectius i puguem avaluar els resultats. És una lluita per la revocació del TIL o per la negociació dels aspectes pedagògics/ professionals del decret? És una lluita de protesta per la ignominiosa llei de símbols? És una protesta contra la LOMCE del ministre Wert? És, tal vegada, un dir "ja n'hi ha prou de maltractament als docents amb retallades professionals, socials, laborals" i, a sobre, insultar-los? És un digne moviment de solidaritat amb els directors represaliats? O, al cap i a la fi, és una lluita global -i a per totes- per a garantir una educació pública de qualitat i inclusiva?

Sigui com sigui, estaria bé que es concretés de forma entenedora per a la majoria de la ciutadania. Ens hi juguem massa com a país. És clau saber concretament de què va la cosa. Es tracta de posar peu a paret contra el programa educatiu de segregació social, d'acabar de soca-rel -des de l'escola- amb la igualtat d'oportunitats, del intent de fer de la cohesió social una cosa a extingir i avançar de valent cap una societat radicalment dual? Si fos això el que està en joc, no hauríem de ser el conjunt de la ciutadania progressista i democràtica de debò el subjecte convocats a la lluita?

No podeu imaginar fins a quin punt comparteixo aquella consigna de "El mestre lluitant, també està ensenyat!" però en el context actual d'ofensiva per terra mar i aire del neoliberalisme més cruel, em sembla fonamental la suma de mestres i no mestres en la lluita. En una qüestió tan transcendental com és la defensa d'un model d'educació pública, inclusiu i en català no és admissible menysprear el capital de consciència i mobilització social que la crisi i els atacs a la nostra llengua han generat en aquests darrers anys. Ara i aquí cal recordar, a tall d'exemple, la multitudinària manifestació de març de 2012 a favor de la nostra llengua, les vagues generals, etc.

Estic convençut que els moviments emergents, com ara, 15-M, afectats per la toxicitat de determinats productes bancaris, PAH, Plataforma Crida per una educació pública de qualitat (L'Embut), els padrins i padrines flauta ... i, òbviament, qualsevol assemblea de docents són compatibles -però no alternatius- amb els sindicats que, val a dir-ho, són representatius no per una disposició burocràtica sinó perquè tenen presència contrastada en els centres de treball (en el cas que ens ocupa en els centres educatius).

Aquesta lluita per la dignificació dels i de les ensenyants, per la nostra escola, per una societat més democràtica i molt més igualitària és una carrera de fons.

Qui cregui que això es guanya en un pispàs (uns quants dies indefinits de vaga amb un seguiment mitjo-mitjo, va molt errat. Tal vegada per això hi trobo ha faltar un element essencial per a triomfar: unitat sindical.

Una vaga -per molt èpic que sembli la seva proclamació o convocatòria- no es guanya quan s'inicia, sinó en funció dels resultats aconseguits en acabar la baralla. La problemàtica de l'educació no és només un problema educatiu, és un problema d'igualtat i, per això, complex i polièdric. Per tant, malgrat tot, sort i encerts a tots i totes.

Que el curs acabi millor de com comença...

Jaume Sureda

Iniciem el nou curs en un ambient de crispació a les escoles mai no vist en etapes democràtiques. L'encabotament del Govern per imposar al sistema escolar, sense atendre a raons, uns canvis negociables en el fons però amb unes formes irrespectuoses, gairebé insultants, ha calat un foc que no pot acabar en res de bo. Un indicador, si voleu exòtic, de l'extensió de l'incendi és que fins i tot s'ha queixat una persona de tarannà tan manifestament conservador com Rafael Parera. Si fa uns mesos algú m'hagués dit que l'actual President del Consell Consultiu de les Illes Balears gosaria criticar públicament, i de forma ostentosa, una acció de política educativa del Govern del Partit Popular l'hagués enviat a porgar fum. Comprovar que enmig de tot hi ha qui és capaç de mantenir llibertat de criteriés, per ara, una de les poques coses positives de tot aquest afer. Com gustós és veure que el professorat sap dir basta quan algú li trepitjala seva dignitat.

El sistema educatiu té una necessitat imperiosa d'assossec i començarem el curs en un ambient de dissentiment que a un servidor, i salvant totes les distàncies, li recorda l'etapa final de la dictadura. Aleshores les coses també s'imposaven, es pretenia que es fessin a toc de xiulet, es perseguia qui aixecava senyeres, s'expedientaven professors que es negaven a implementar mesures injustes i, evidentment, cap sumari s'obria a aquells professors ineptes que mai no haurien d'haver entrat a una aula. Sí, ja ho sé: els qui ara governen tenen la legitimitat de les urnes. Però...

El que deia: el sistema escolar necessita assossegar-se. Sense un clima de tranquil·litat, consens, visió a llarg termini i accions basades en evidències no es pot fer res de bo. És per això que és urgent detenir d'una vegada per totes l'enfrontament que l'administració manté amb gran part de la comunitat educativa, especialment amb el professorat, i recobrar el clima de col·laboració que mai no s'hauria d'haver perdut. Voldria anar errat, però crec que són poques les possibilitats d'un final amb una solució assenyada i encertada. Sospito que això acabarà rompent-se per la part més dèbil; és complicat, i ara més que mai, que molts professors puguin aguantar molt de temps sense la mesada. Aquesta més que previsible claudicació produirà un efecte nefast en la motivació i autoestima professional del professorat, dos elements fonamentals per un ensenyament de qualitat.

El necessari assossegament no s'entreveu més enllà de la solució del conflicte, diguem-ne "local". Ja sabeu que a les portes hi ha un capgirament de model, una nova llei educativa que molt probablement duri el temps que el Partit Popular aconsegueixi mantenir-se al Govern d'Espanya.

I mentre el sistema escolar es mou dins aquesta voràgine, ben enmig d'una aglomeració confusa d'esdeveniments, molts problemes educatius, la majoria, que s'haurien d'encarar no només es mantenen sinó que fins i tot engreixen. No, no en faré ara relació però sí que en recordaré alguns que em semblen especialment agnans en el context actual: la necessitat d'un pacte social per a

l'educació que eviti que l'estructura del sistema educatiu es vagi alterant de forma continuada d'acord amb les canviants majories parlamentàries; la necessitat que la igualtat d'oportunitats educatives no sigui una quimera (també l'excel·lència!); la necessitat de posar en marxa (i avaluar! es fan massa coses en educació sense passar comptes dels resultats) programes per combatre l'abandonament i el fracàs escolar; la necessitat de millorar la formació inicial del professorat; la necessitat que les decisions en l'àmbit educatiu es fonamentin en evidències i no en prejudicis; la necessitat que la gestió educativa es professionalitzi... La necessitat de...

Hi haurà temps de parlar-ne, de les múltiples necessitats. Per ara només cal desitjar que el final del curs acadèmic sigui millor que l'inici i, sobretot, que no es faci realitat aquell principi que pronostica que tot el que pot empitjorar empitjora.

Mentir i dividir

Marc González

Record amb nostàlgia les meves primeres lletres en aquella escola en procés de renovació de finals dels seixanta. Vaig esser beneït amb la immensa fortuna de tenir mestres adorables, que m'ensenyaren a llegir i escriure amb paciència i ofici i que em transmeteren valors que encara avui constitueixen el fonament moral de la meva generació. Mentir era allò més menyspreable, puix els nostres manuals –una mica bèsties- vaticinaven terribles desgràcies als mentiders, víctimes a la fi de les seves patranyes. M'ensenyaren també que sumar i multiplicar són operacions inverses a las de restar i dividir.

Està vist, doncs, que els conceptes morals i matemàtics que assimilà Bauzá foren altres. El govern s'ha instal·lat en la mentida oficial com a mitjà de fer política. Repeteix embusts fins a l'extenuació amb el suport entusiasta dels seus peons més desinhibits –els tuits dels quals causen pudor- per tractar de fer-nos creure que les mobilitzacions contra la seva política educativa són minoritàries i ideològiques, que els perversos professors no volen que es “fiqui” l'anglès –Camps dixit- a les aules, que la immersió és la causa del fracàs escolar, que cerquen consens i són els altres els que el rebutgen...

El govern no s'atura de restar i dividir i, fins i tot, menysprea a aquells sectors professionals més proclius a impulsar l'ensenyament en anglès sense que això signifiqui haver de sacrificar el català. Mentre desjecta qualsevol crítica per constructiva que sia, el que està aconseguint Bauzá es dividir el seu propi partit, que, discretament, em consta que ja li cerca recanvi. Si qualcú mostra un especial rebuig per Bauzá i el seu entorn, no ho dubtin, són molts de batles i veterans polítics amb galons del PP, malgrat encara només ho facin en petit comitè. I amb aquest entorn, sense cap suport qualificat, convendran vostès que no es possible impulsar cap política, i menys una reforma educativa.

Verd esperança

Miquel Gallardo

Gandhi, en plena ocupació britànica del seu país digué: “quan una llei és injusta, el més correcte és desobeir-la”. Ell, exemple de resistència pacífica, dignitat i lluita incansable per les llibertats, va aconseguir ser el referent de tot un poble i un exemple a nivell mundial. Avui en dia, a les Illes Balears, segurament seria acusat d'antidemocràtic per el president més fatxenda que han tengut aquestes Illes. I mirau que alguns dels predecessors del President Bauzá havien deixat ben alt el llistó de la fanfarroneria...

La desgràcia d'aquesta terra, tan avesada a congriar traïdors, una vegada més ve atjada pels qui ens governen. Uns governants que, emparats per els vots del 27% del cens que els va permetre una inapel·lable majoria absoluta parlamentària, fan i desfan amb prepotència i sense escoltar el que avui en dia ja és un clam gairebé unànim en el món educatiu.

De la mateixa manera que aquest Govern escolta les opinions d'hotelers i empresaris i els fa lleis a mida, o fins i tot reula quan quatre empresaris encorbatats alcen un poc el to de veu (recordau l'impost sobre els envasos?), amb els docents ni tan sols es digna a intentar simular un mínim diàleg per arribar a un consens.

Com pot ser que ni el President, ni la “Consellera-quota” ni el totpoderós Conseller a l'ombra, ni ningú del Partit Popular hagi fet el més mínim gest per acostar posicions? Els és absolutament igual que els nins perdin dies i dies de classe? L'estratègia és esperar a que els docents es cansin de perdre doblers? Esperen que els pares acabem suplicant als mestres que abandonin la vaga? Troben correcte el que fan alguns dels seus diputats (entre d'altres, Antoni Camps i Ana María Aguiló) d'insultar els docents en vaga (“vagos” els diu ella) i amenaçar-los amb llistes negres? Saben que els 3 directors de Maó expedientats i apartats de la feina no han fet res més que aplicar la llei acatant el que els dictaven els corresponents Consells Escolars? Volen que el moviment es radicalitzi i aparegui qualche eixelebrat que el deslegitimi?

No hi ha ningú dins el PP que pensi que potser s'estan equivocant quan allò que imposen està revoltant a tot el sector? Tan segurs estan de tenir la veritat divina que es boten el criteri del TSJIB? No tenen ni el més mínim dubte de que potser s'estan precipitant i no estan fent les coses bé? Fins quan seguiran mentint i manipulant les dades de participació en la vaga? Aquest és el seu concepte de democràcia?

En aquestes illes, davant de tanta prepotència, ignorància, autoritarisme i provocació, fins fa ben poc la reacció generalitzada hauria estat de lament, frustració i acotar el cap. Però alguna cosa està canviant. Potser perquè ara estan atacant el bessó de la societat, l'escola, que és la base formativa dels futurs ciutadans i molts hem vist que aquesta línia vermella no es pot traspasar. Potser per això el color verd de la protesta s'escampa d'una manera exponencial. La gent s'informa, escolta, observa i s'adona que no estam anant

per bon camí. No sabem com ni quan acabarà la vaga indefinida dels docents, encara que sabem que no serà eterna. Podria ser que el Govern acceptàs negociar algun punt dels que reclamen els docents. O simplement, veient la xuleria d'aquests dies, els ignorarà i humiliarà fins que la vaga es desinfla tota sola. Potser intentaran dividir el moviment...

Passi el que passi, però, aquesta mobilització marca un camí a tots els qui volem un futur proper allunyat de l'estultícia i misèria cultural, educativa, nacional, lingüística, ambiental, econòmica, social i, fins i tot, moral que representa aquest Govern. Gràcies docents. La vostra lluita també és la meva lluita, com a pare i com a ciutadà. I no quedarà en no-res.

Per dignitat

Juli Dalmau

Avui fa quatre dies que els i les docents de les Illes Balears van iniciar una vaga indefinida com a conseqüència de la legislació en matèria educativa que està portant a terme el Govern autonòmic. En aquest sentit, no hem d'oblidar que el curs passat la comunitat educativa ja va realitzar mobilitzacions i protestes, però l'aplicació del Tractament Integrat de Llengües (TIL) ha estat el detonant per convocar la vaga que durant aquests dies copsa tots els mitjans.

Si més no, el meu objectiu a l'article d'avui no és analitzar com s'ha gestat la vaga que he esmentat anteriorment o desenvolupar les misèries que implica el TIL i la manera com l'ha imposat la Conselleria d'Educació. Avui només vull aprofitar aquest espai per agrair als i a les docents la dignitat que ens estan retornant a la ciutadania després de veure com el Partit Popular, dia rere dia, l'ha anat retallant.

Crec que vivim un moment d'una importància cabdal. De fet, tots coneixem la complexitat que comporta organitzar una vaga per a què es pugui sostenir en el temps i la repercussió directa que té sobre els participants, però crec que els atacs a la comunitat educativa i la criminalització del col·lectiu de docents justifiquen, sobradament, les actuacions que s'estan duent a terme.

Ja n'hi ha prou que des del Partit Popular es profereixin insults, tant des del Parlament com des de les xarxes socials. Ja n'hi ha prou d'expedients disciplinaris. Ja n'hi ha prou d'amenaques i de llistes negres. S'obliden que són llistes verdes i carregades de dignitat.

Cada vegada som més els que donam suport a les reivindicacions de la comunitat educativa. Els pares i les mares, els sindicats, l'escola catòlica i la concertada, els inspectors educatius, la UIB i molts d'ajuntaments (alguns governats pel PP). Una majoria que alça la veu en contra de la manca de diàleg, de la imposició i de la incompetència manifesta de la Consellera d'Educació.

Per dignitat ens continuarem tenyint de verd i defensant en un clam l'educació pública.

La necessitat de la vaga

Editorial

Ja sona a tòpic, però avui comença el curs escolar més convuls i més polèmic de la democràcia. Mai s'havia viscut una mobilització tan àmplia i tan activa com la de la comunitat educativa ni un enrocament tan fort com el del Govern Bauzá. L'oposició al famós Tractament Integrat de Llengües és només la punta de llança d'aquesta lluita en contra de les retallades i el menyspreu de les administracions envers el sistema públic d'educació.

Els principals afectats per aquesta vaga seran els alumnes, però les protestes són ara més necessàries que mai si de veres volem gaudir d'un model educatiu que garanteixi (als nins i joves, però també a nosaltres) un futur digne i en igualtat d'oportunitats. Els convocants de la vaga no són, com vol vendre el Govern, quatre arplegats radicals i pancatalanistes. Són la majoria de mestres i professors, que veuran reduït el seu salari de forma molt rellevant; tots els sindicats (fins i tot ANPE dona suport a la vaga, davant la "impossibilitat d'arribar a acords"); gran part dels pares i mares (un aspecte positiu d'aquesta polèmica és la creixent conscienciació i implicació de les famílies en l'educació dels seus fills); i bona part de la societat (segons una enquesta que avui farà pública la Fundació Gadeso).

I a tot això que passa a les Illes cal sumar-hi els esforços del ministre Wert per treure endavant una llei ideologitzada, retrògrada, elitista, dualitzadora i inútil per solucionar els problemes actuals. I també, com ja és habitual en les polítiques del PP, polèmica i sense voluntat d'arribar a cap tipus de consens. Lògicament, les mobilitzacions a nivell estatal no s'han fet esperar.

De motius, n'hi ha molts, tant a Balears com a la resta de l'estat: reducció de mestres i professors, augmentant la ràtio d'alumnes; retallades a les beques (pilar bàsic de la igualtat d'accés a l'educació); elitització de la universitat, amb l'increment de les taxes; eliminació dels mestres de suport i d'atenció a la diversitat; obertura d'expedient a tres directors d'institut de Menorca (i atribuir-ho falsament als inspectors); decrets per esquivar les decisions judicials...

Per tot això i molt més, la lluita, la vaga, és més necessària que mai. No és, com ens volen fer creure, la curolla d'uns quants ni la negativa a perdre privilegis ni la dictadura catalanista. És una aposta de futur, pel futur dels nostres fills i, per tant, del nostre.

El Periscopi dona suport a la vaga de docents.

El TIL és un error: els experiments, amb gasosa

Lluís Ballester

Els manaires de la conselleria són força agosarats a l'hora de dissenyar el currículum. Massa. Els experiments a l'educació, val més fer-los amb gasosa, per cert, una dita que als diputats del PP els hi agrada molt. La improvisació i la decisió ideològica sovinteja entre els qui han dissenyat el decret 15/2013, de 19 d'abril, pel qual es regula el Tractament Integrat de Llengües als centres docents no universitaris de les Illes Balears (TIL). Per aquest motiu la feina no s'ha fet correctament i les conseqüències poden ser molt negatives per a tota la comunitat educativa, en especial per a l'alumnat que patirà aquest bullit. En termes concrets, el TIL significa la rebaixa de les hores de català, un increment de les hores en castellà i en anglès. L'impacte d'aquest canvi no garanteix el que suposadament pretén, la millora de la competència lingüística, els errors que implica el TIL només garanteixen la reducció de la competència lingüística en català, principal objectiu ideològic d'aquest Govern. Els errors són de tres tipus diferents: errors pedagògics, errors de procediment i errors polítics.

Errors pedagògics, relacionats amb diverses concepcions dubtoses. La primera, que el domini de les llengües es pot fer a partir de l'acumulació d'experiències lingüístiques descontextualitzades a l'escola. La segona, que el professorat es troba preparat i en condicions de desenvolupar, aquest mateix curs, les seves matèries en anglès com a models lingüístics per a l'alumnat. La tercera, que la precària combinació de llengües no afectarà els processos i resultats educatius de l'alumnat, pel que fa al contingut de les matèries. Un canvi d'aquesta envergadura altera tota l'organització de qualsevol centre educatiu i afectarà al llarg de molts anys la dinàmica educativa dels mateixos. Les dades de fracàs escolar són molt elevades a les Illes Balears, per aquest motiu, aquests errors són molt irresponsables.

Errors de procediment, oblidant la normativa vigent en matèria de participació. Per aquest motiu la Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes (FAPA) de Mallorca ha reclamat la "dimissió o la destitució" de Joana Maria Camps, consellera d'Educació, i del seu equip per la gestió en l'aplicació del decret del Tractament Integrat de Llengües (TIL). L'argument principal és que el Govern s'ha negat a aplicar "els procediments establerts legalment i no respectar els drets fonamentals de la comunitat educativa a participar de la gestió i control del funcionament dels centres recollit a la Constitució Espanyola". El Govern ni tan sols acata la decisió judicial dictada en aquest sentit. Els projectes lingüístics i les decisions educatives no es poden dictar per decret, sense un profund debat i negociació.

Errors polítics. En condicions ideals, l'objectiu d'un govern responsable és aconseguir els millors resultats per a la població, en el seu conjunt. Les decisions educatives dels dos darrers anys alteren greument aquest repte, afectant negativament els processos i resultats educatius. Al marge dels errors citats, el Govern ha reduït radicalment les dotacions per al sistema educatiu, posant en precari, per exemple, la capacitat de donar suport a l'alumnat en dificultats educatives, lingüístiques o d'altres tipus. A més, la normalització

lingüística, la pau lingüística, aconseguida al llarg de molts anys de convivència, s'ha esvaït. S'ha iniciat un conflicte, una guerra que com totes les guerres serà massa llarga i tindrà efectes negatius.

La gran majoria de la comunitat educativa, així com els sindicats, partits d'esquerra i de centre, defensen objectius molt raonables, que es poden resumir en la demanda de que el Govern Balear prepari una nova normativa, feta des del consens amb la comunitat educativa, que garanteixi la implantació gradual d'un model lingüístic a l'ensenyament que, des de l'objectiu que els alumnes finalitzin l'escolarització obligatòria dominant les dues llengües oficials i l'anglès, acompanyi aquesta mesura de la flexibilitat necessària que cada centre ha de tenir. Una vaga general indefinida és una decisió radical, però el TIL representa un canvi encara més radical i negatiu per a la comunitat educativa.

El TIL, genealogia d'una estafa

Tomeu Picornell

El TIL consisteix a obligar professors que no saben prou anglès a impartir matèries en anglès de manera que alumnes, que amb prou feines segueixen l'explicació en català o en castellà, ni aprenguin anglès ni aprenguin les matèries en qüestió. És el Palma Arena de l'era Bauzá: una obra faraònica sense fonaments amb ascensors que no condueixen enlloc.

Aquesta monumental estafa incorpora tots els moments estel·lars de la història del partit. La diagnosi prèvia i la justificació s'ha realitzat amb el mateix rigor amb què Aznar involucrà Espanya en les aventures de Bush. La famosa asseveració "Irak tiene armas de destrucción masiva" és a la base de l'actual "Los profesores secuestran a sus alumnos".

De la mateixa manera, l'atribució del fracàs escolar a la legislació vigent fins ara troba les seves arrels en aquella frase pronunciada l'11M per Àngel Acebes: "El responsable de este atentado es la banda terrorista ETA".

La intervenció educativa de Bauzá ha estat planificada des d'una concepció de l'autonomia dels centres educatius emparentada directament amb la noció que tenia Manuel Fraga sobre la propietat dels carrers i el dret de manifestació quan, abans de la democràcia, era ministre de l'Interior: "La calle és mía".

Com en el Túnel de Sóller hi haurà peatges a pagar, ara, en forma de classes de repàs per als infants.

Com en el cas Formentera, al cens de la conselleria apareix un nombre de professors capacitats per fer classes en anglès que els seus companys no coneixen.

Com el cas Bitel, s'ha readreçat una cosa a una destinació que no és la confessada.

Com el cas Metro de Palma, encara que diuen que acabaran amb la immersió, amb un ruixat hauran ofegat l'escola pública.

Algú s'estranya que els professors facin vaga?

Venedors de gelats trilingües?

Miquel Gallardo

“-Mireu n'Adam: son pare és escocès i sa mare alemanya. I el nin, des de sempre que parla anglès, alemany, català i castellà. Amb això ja pot anar on vulgui”.

És habitual sentir comentaris sobre joves que dominen uns quants idiomes i tenen bones oportunitats de feina. I això, als pares, ens fa certa enveja sana... I tenen (part de) raó. Aquest infant té coberta una habilitat imprescindible en el món global... però i les altres habilitats? Tindrà capacitat per entendre textos, per fer càlculs numèrics, per comprendre el funcionament del món, de l'entorn que el rodeja?

Potser sí... o potser no. És més, observant els índexs de fracàs escolar a les Illes Balears, n'Adam té moltes més probabilitats d'abandonar prematurament l'escola que si estudiàs a Catalunya, al País Basc o a Madrid, per no dir Berlín, Oslo o Glasgow. I això passa tant si sap una llengua com si en sap quatre. Els factors pels quals els alumnes treuen pitjors resultats que els d'altres bandes no tenen res a veure amb la llengua de l'ensenyament. Ni molt menys amb la immersió en català, com amb (ignorància i/o mala fe) va dir el President Bauzá. El problema, real i punyent, ve més per les característiques socials de les nostres illes, amb una orientació laboral enfocada als serveis turístics i amb una demanda de mà d'obra poc qualificada que pot afavorir la desmotivació de l'alumnat.

La Conselleria d'Educació, però, ha centrat els seus esforços en la llengua i no en la transmissió de coneixements. És a dir, des del populisme més matusser, ha decidit implantar un sistema de trilingüisme perquè “els nins aprenguin les tres llengües”, així, talment, sense avals científics, ni recursos necessaris, ni professors preparats.

I paral·lelament, ha augmentat la ràtio d'alumnes per professor en les aules, ha decidit no cobrir les baixes de curta durada amb professors interins, ha reduït el nombre de professors de suport per a infants amb necessitats especials, ha reduït les hores lectives a ESO de 32 a 30... És a dir, ni una sola mesura per millorar l'aprenentatge de matèries, sinó traves i més traves a la feina diària dels docents i al correcte aprenentatge dels alumnes.

Pares i fills ens trobam enmig d'un ambient de tensió entre un professorat crispat per la ignorància i mala fe de la Conselleria i uns governants que, engegats en el seu populisme i anticatalanisme, seguiran amb la idea d'implantar sense consens un sistema que els experts consideren que no ajudarà en la tasca de reduir l'abandonament escolar i el fracàs.

Però potser això és el que desitja el partit del Govern: una societat encara més classista, amb més diferències entre rics i pobres i amb una bona formació pels qui se la puguin pagar, i una mà d'obra poc qualificada, barata i, això sí,

adaptada al que demanen els turistes: venedors de gelats trilingües, com va dir sense cap mena de vergonya la Consellera d'Educació...

Ni tan sols el TSJIB té clar que les presses i la manca de consens amb què es vol implementar el TIL siguin legals, però això no ha estat fre per a aquest Govern que a cop de decret-llei vol provocar la revolució en tot el sector educatiu. Davant d'això, els pares ens hem de posicionar. I la meva postura és clara al costat dels docents crítics, dignes, entusiastes i que es preocupen per l'educació dels nostres fills. VAGA.

RA-TIL

Guillem Mudoy

Diuen que va ser Ortega i Gasset qui va pronunciar aquesta perla, "todos los empleados públicos deberían descender a su grado inmediato inferior, porque han sido ascendidos hasta volverse incompetentes". No aniré a comprovar si l'atribució de la cita és versemblant (tanmateix no hi estic d'acord, ni d'un bon tros); només la duc aquí perquè la identifiquen com un precedent del que més tard es coneixeria com el Principi d'Incompetència de Peter, del qual es pot assegurar com a ben cert que la seva autoria li correspon a Laurence J. Peter, un pedagog que entre altres activitats va exercir com a professor titular del departament de Pedagogia de la Universitat de Califòrnia del Sud, on coordinà programes per nens amb trastorns emocionals.

Com ja saben, aquest principi dictamina que «en una organització les persones que realitzen bé el seu treball són promocionades a llocs de major responsabilitat una vegada i una altra fins que arriben al seu nivell d'incompetència».

Ja veuen que on es posa l'èmfasi a l'hora d'assenyalar el causant de les malifetes és en el subjecte excessivament promocionat al càrrec que trontolla. No hi estarien d'acord aquells que afirmen que qui en realitat és l'autèntic incompetent, és el cap, o l'autoritat que col·loca algú en un lloc de treball pel qual no està preparat.

El cas és que haurem d'introduir un nou element a la controvèrsia i potser alguna nova llei. Què passa quan tant el cap, com l'equip que l'envolta són tots ells incompetents, ja des d'abans de la seva promoció? La podríem ben bé nomenar la Llei d'en Joserra que es formula de diverses maneres: els incompetents són molt competents en la conducció al desastre; els presumptes incompetents en una suposada responsabilitat són responsables molt competents d'allò que va en el seu propi interès.

Provin de contrastar la llei -a la que també li poden dir, si els hi ve més de gust, Llei de n'Estarelles, o de na Camps- amb aquest esperpent que, com la fruita fora temps, i vist el fracàs en atacar el català per la via de la lliure elecció de llengua a les escoles, ha estat ostentosa batiat com el TIL (faixiTIL, no-lo-TIL o inuTIL, he vist escrit aquests dies per les xarxes) i que ara el Partit Popular imposa als nostres infants per la via del decret d'urgència en contra de qualsevol presència de seny.

Una llei que utilitzant l'esquer de la conveniència, fins i tot la necessitat, de què els nostres educands aprenguin l'anglès (qui hi podria estar en contra?) amaga la intenció d'espoltrir la nostra llengua catalana, debilitar el nacionalisme no espanyolista, i esquerdar l'estat de les autonomies. Una llei que no es pot descontextualitzar de les accions precedents com la derogació de la Llei de Normalització Lingüística, l'eliminació de l'obligatorietat de conèixer el català per accedir a la funció pública, la negació a nomenar el català pel seu nom, substituint-lo per un tutti-frutti de nomenclatures, algunes tan ridícules com les

aragoneses favades del LAPAO I el LAPAPYB (sic), per tal de disgregar de manera demoníaca aquella unitat lingüística que ens fa sentir integrats dintre d'una mateixa comunitat cultural, dins un mateix país. No voleu brou?, idò tassa i mitja! "sí o sí", ens vol fer empassar el raTIL la consellera Camps, malgrat això signifiqui anorrear el Consell Consultiu, o s'inventi un decret d'urgència ad-hoc per sortejar una suspensió cautelar, del TSJB.

Clar que són incompetents en avaluar i dissenyar una profitosa reforma educativa. En primer lloc perquè que els nostres infants accedeixin a la nostra cultura els importa una bleada, prova d'això és la humiliació a la comunitat educativa, en segon perquè no tenen la més mínima idea del que és una manera d'actuar democràtica. Simplement ara que, per poc temps, tenen el poder absolut en la majoria d'institucions, s'afanyen en el dejà vu de la jacobina labor botiflera de recentralització de l'estat i l'eliminació de la diversitat pensant. Veuen? El que els hi deia: s'acompleix la Llei Joserra.

Després s'escandalitzaran en escoltar els clams per la independència de Catalunya, o per la reivindicació dels Països Catalans, quan no fan més que nodrir-la, temptant de reproduir la cadena d'imposicions colonialistes del segle XVIII.

Coratge i endavant, docents!!!

Lila Thomàs

Aquests primers dies de setembre estam vivint una situació insòlita a les nostres Illes. El primer dimecres del mes, 4, els docents es reuneixen en assemblees a les quatre illes i voten, en votació secreta, la vaga indefinida per una gran majoria. Per altra banda, els sindicats STEI-i i CCOO registren la convocatòria de vaga, a la qual, no s'hi sumen FETE-UGT ni ANPE. S'hi afegeixen unes 5.000 signatures del personal docent.

El divendres següent, el Tribunal Superior de Justícia resol el recurs presentat contra l'aplicació del Decret de Tractament Integral de Llengües del govern del Sr. Bauzà. Els jutges no entren a valorar si el pla del Govern és bo o dolent, allò que diuen amb la suspensió cautelar, és que una reforma així s'ha d'aplicar amb mesura, cautela, consens i aportacions de la Universitat de les Illes Balears i dels afectats.

Idò el mateix divendres, el Govern de les Illes Balears treu un decret-llei per aplicar aquest TIL malgrat el Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears. No volíeu brou, idò tassa i mitja!

Ni exigència de responsabilitats pels errors procedimentals com repeteix la Sra Camps, ni dimissió d'aquells que erren tant, ni molt manco, un mea culpa per haver provocat una situació insostenible a la comunitat educativa en el seu conjunt.

Que el Tribunal Superior ens suspèn cautelarment l'aplicació, idò, decret-llei nou, i endavant! El Tribunal els recorda: en un Estado de Derecho, como se trata de España, el fin no justifica los medios sino que... se deben cumplir escrupulosamente los mandatos constitucionales y legales. Paraules sàvies que recorden al Sr Bauzà allò més obvi.

Però... no passa res, continuen amb la seva política per damunt del TSJIB, per damunt de més del 50% de signatures de tota la plantilla docent disposats a la vaga indefinida, per damunt del desconcert de pares i mares que reclamen una mica de seny.

TIL al pil-pil

Joan Ribas

Sóc pare de dos alumnes i estic preocupat. Sí, molt preocupat. Sembla que el curs començarà amb una vaga indefinida i no hi ha dubte que això no és bo per als meus fills, ni per cap alumne. Però, saben què? Estic amb els professors en les seves reivindicacions, perquè no tinc cap dubte que tot aquest 'paripé' del TIL no és més que una maniobra ideològica fabricada per acabar amb un sistema que funcionava, però que no els agradava. Un sistema que només era problemàtic per a alguns pares, però al qual els nens s'adaptaven (llevat d'excepcions, és clar), i com van veure que donant la opció que els pares triessin la llengua el resultat no va ser el que esperaven s'han inventat aquest pastitx per aconseguir el seu objectiu: acabar amb l'ensenyament en català. No em vinguin amb contes, aquí no es tracta que els nostres fills aprenguin anglès, per ventura creuen que hi ha algú que no vulgui que els seus fills l'aprenguin?, es tracta que deixin d'aprendre català.

Entenc perfectament el professorat que en la seva gran majoria se està oposant a aquest disbarat. Algú em pot explicar com es va a aconseguir que els professors aconseguixin d'un dia per l'altre el nivell d'anglès suficient per poder donar les matèries lectives? Algun dels "genis" als quals se'ls ha ocorregut aquest pla té idea del complicat que és intentar ensenyar en una llengua que no és la teva pròpia? Els meus dos fills treuen excel·lents alts (altíssims) en llengua anglesa, és probable que sàpiguen més anglès que alguns dels professors amb els quals es trobaran, però sens dubte tindran problemes per entendre les explicacions d'alguns professors que no seran capaços d'expressar-se correctament; i això no serà per un defecte atribuïble a ells, perquè que jo sàpiga no es va exigir un nivell d'anglès excessivament alt per exercir la seva tasca docent. Un nivell que tindran d'adquirir alhora que segueixen esforçant-se per estar al dia en la matèria que han d'impartir, que tal com jo ho entenc d'entrada és el més important. Perquè no hi ha dubte que el contingut és més important que el medi, els nostres fills van a l'escola principalment perquè els ensenyin les matèries lectives que estan al programa d'estudis, i el que algunes d'elles hagin de ser impartides en una llengua que no és la nostra serà un greu problema.

Per començar ja he pogut llegir que alguns llibres de text s'han simplificat, o sigui que han reduït el seu contingut, perquè siguin més fàcils a l'hora d'explicar en anglès. És això el que volem? Que els nostres fills sàpiguen menys Geografia o Història però que l'aprenguin en anglès? Perquè els estem preparant? Perquè siguin gent culta amb coneixements, puguin anar a la universitat, cursar una carrera i ser persones preparades o perquè sàpiguen molt anglès i siguin bons cambrers?

Disculpeu-me la simplificació i l'exageració. Tots sabem que l'anglès és importantíssim, tots volem que els nostres fills aprenguin la llengua franca mundial. Però no creuen que aquesta manera de voler imposar-ho és com pretendre matar mosques a canonades? No s'adonen que mai pot funcionar un sistema implantat d'un any per a un altre sense la més mínima planificació?

Polítics, deixin que siguin els professionals els que decideixin com i que s'ha d'ensenyar a les escoles . Deixin de tractar el professorat com l'enemic, perquè, els agradi o no, ells són els únics que han decidit prendre el camí, l'ardu camí, de l'ensenyament. I per a això cal tenir vocació.

La piedra de la paciencia

Miguel Ángel Ferrer

Recientemente, se ha proyectado en Palma la película basada en la novela Atig Rahimi, cuyo título es una alegoría a la mitología persa, que narra un problema de incomunicación. Sin ir tan lejos, tenemos aquí un dicho que reza: “hablar con la pared”. Pues bien, cualquiera de dichas figuras podrían parecer los intentos de los docentes por dialogar con el President y sus acólitos sobre el TIL.

Desgraciadamente, esto no es así ya que, al menos, las piedras y las paredes tienen la virtud de callarse y no responder tonterías (hagamos aquí otro llamamiento cinéfilo y recordemos a la madre de Forrest Gump).

D. Juanra I “El Engominao”, y sus mariachis, alegan que su empecinamiento viene dado por la necesidad de que los alumnos aprendan inglés y no hagan el ridículo como Dña. Ana. Es un buen argumento pero sesgado. Sinceramente ¿Hay algún ser medianamente racional que no quiera que sus hijos hablen inglés el día de mañana? Por tanto, alegar que la causa del problema es el rechazo a la enseñanza integral del inglés es falso y tendencioso. A las personas con una capacidad de comprensión normal, y hasta normal – baja, tendría que ocurrírseles que hay otra razón para el rechazo al TIL. Esta razón, que debería ser evidente es: el nivel exigido al profesorado para impartir las clases en inglés. No olvidemos que, al menos hasta ahora, para dar clase en catalán el nivel que tenían que acreditar los profesores era el C2. El nivel B2, en cualquier lengua, es el que se debería tener para mantener con fluidez una conversación coloquial. Pues bien, se pretende que se impartan clases de diferentes materias en idioma inglés con tan sólo un nivel B2 de esta lengua, claramente insuficiente para desarrollar una docencia efectiva.

El problema creado tiene dos grandes vertientes

a) Para la docencia. ¿Pretenden que los profesores hagan el más espantoso de los ridículos delante de sus alumnos? Con ese nivel de inglés ¿Cómo van a poder dar explicaciones medianamente didácticas? ¿Dónde se deja la dignidad del profesorado?

b) Para los alumnos y, por ende, para los que ejercen su tutela. Con el nivel que tienen actualmente los alumnos ¿Podrán seguir las explicaciones que les den en inglés los profesores? Si el nivel de fracaso escolar y abandono de los estudios es inasumible en cualquier sociedad avanzada ¿A qué índice se llegará con la desmotivación adicional del alumnado al no poder seguir las explicaciones en clase?

Creo que todos/as estamos a favor de una enseñanza de calidad del inglés, incluso de impartir disciplinas en dicho idioma, pero con los medios adecuados, con el asesoramiento de los técnicos en educación para su implantación, con la capacitación y previo aprendizaje del profesorado para alcanzar el nivel adecuado, con diálogo y consenso. Esto no es una utopía, ya que en otra C.A.

(por ahora) también bilingüe ha empezado un proyecto que está en periodo de pruebas en grado muy adelantado y con muy buenos resultados. Ya sé que citar a Catalunya es para el PP una provocación, pero no es esa mi intención ya que, con otra derecha, allí se han tomado las medidas adecuadas y consensuadas para acabar con el problema endémico existente con el aprendizaje del Inglés, en lugar de crear un problema abocado al fracaso.

¿Tan difícil es seguir las directrices de quienes lo están haciendo bien?

2056-0009-74-4102003418

Francisca Mas

Avui és un bon dia per fer un gest que tan sols ens ocuparà uns minuts, o bé per via electrònica o bé personalment, ordenar que de part nostra s'ingressi al compte que encapçala l'escrit, qualsevol quantitat de doblés; són per la caixa de resistència que l'assemblea de docents de les illes ha obert a la Caixa de Colònia.

Es veritat que feia moltes dècades que no sentíem parlar de caixes de resistència, i a primera vista sembla anacrònic però també és igualment cert que fa dècades que no ens trobàvem amb un atac tan directe al benestar i dignitat de les persones i amb un posat tan autoritari i cínic d'un govern.

Aquesta situació excepcional fa més evident que mai que tots estem obligats a implicar-nos en l'educació, de cap manera recau just en l'escola i els docents, però ara davant tanta barbaritat per part de la conselleria, ells han optat per la vaga indefinida i tenim l'obligació de fer el que pugem per donar suport. Anar o organitzar assemblees informatives, escriure cartes a la consellera, als diaris, informar a les nostres criatures del que passa, fer pancartes, procurar estar ben informats, ... tot això exigeix més temps, habilitats i compromís que el gest de donar alguna quantitat de doblés destinada a pagar les despeses que es generen de l'organització de la vaga, per assumptes legals o de defensa jurídica i per ajudes econòmiques a persones en vaga que ho necessitin.

Si durant dies es rep un degoteig continu de petites quantitats sabran que no estan tots sols en les seves justes reivindicacions que es resumeixen en la defensa del dret a l'ensenyament públic de qualitat i en la defensa del català com eina de cohesió social i signe identitari.

Es tan delicat el que està en joc, que al manco facem aquesta mínima col·laboració.

A més les dones estem i estarem especialment afectades si guanya la conselleria, ja que sabem per experiència històrica que quan creix la desigualtat augmenten les patologies socials, entre elles els masclisme i la violència i que massa vegades son les esquenes femenines les que suporten les mancances dels serveis públics. Amb l'educació podrem garantir una ciutadania crítica i autònoma que podrà encarar-se amb més valor a un futur molt incert. I també sabem que garantir una bona educació per tothom és el millor camí cap un viure bé, deslligat de connotacions materials, ja al segle XVIII, Gabrielle-Emilie le Toneliet de Breteuil, Mme du Châtelet, aconsellava que "per raons d'independència, l'amor a l'estudi és de totes les passions la que més contribuirà a la nostra felicitat". Aquesta passió comença a l'infància i les llargues hores passades a una escola com cal, ho pot fer possible.

Carta a la delegada insular d'Educació

Arnau Mañas

Benvolguda senyora, som un simple ciutadà que sent com a deure adreçar-se a vostè donat el nivell que està agafant a la nostra illa el conflicte entre el seu Govern i el col·lectiu de mestres i professors. Per si no està enterada, li diré que des del dilluns dia 16 de setembre estan cridats a la vaga els docents de la nostra illa, com també de la resta de Balears. I tal i com sabem que passen les coses a una vaga de professors, independentment del seguiment estricte el col·legis i instituts ben segur es paralyzaran.

Però vostè sap que la situació d'Eivissa fa encara més greu aquest greu esdeveniment : com casi tot el sistema educatiu està format per centres públics, a diferencia de Mallorca, aquesta vaga significarà que els nins gairebé de tota l'illa deixaran de rebre formació. Això és un drama absolutament intolerable, més encara quan estam submergits en una crisi que devora aquells treballadors sense titulacions.

El seu Govern, tots ho sabem, no creu en l'escola pública, com tampoc en la sanitat pública ni en cap servei públic. Això és cosa sabuda. I després del TIL vindran altres decrets, altres vies d'erosionar el sistema d'educació pública, laic i igualitari, que tan desagradable els resulta. Però ara s'adonaran d'una cosa: per molts diputats que tinguin vostès, les classes les han de donar els professors. I no es pot fer una reforma radical del sistema educatiu sense comptar amb ells. I amb els directors, i els Consells Escolars, i tots els membres del sistema educatiu que vostès han olímpicament ignorat, parapetats en la seva majoria absoluta. Això no ho dic només jo. Ho diu també el Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears.

Així que els professors no cobraran, però no faran classe. D'això, senyora, se'n diu vaga. Vaga indefinida, concretament, que no hem vist en molts anys en educació fins que ha arribat el seu Govern d'incendiaris.

Evidentment, els treballadors i les seves actuacions no són perfectes. Si s'empra una vaga indefinida per lluitar contra el TIL, què es podrà fer contra les noves onades de retallades i decrets que ben segur vindran mentre governi el PP ? Perquè això és curiós : les arrels d'aquest problema són ben polítiques, però no veig que ningú proposi un gran pacte de totes les esquerres per plantar cara al 2015 i derogar aquestes lleis absurdes. I en la meva humil opinió, el dret que té un nin de rebre escolarització passa per damunt del dret de qualsevol adult de fer vaga. Que jo sàpiga, això és un dels Drets del Nin, acceptats i interioritzats per totes les societats modernes.

Però no desviem el tema. Al capdavall, els professors no fan el que volen, sinó el que poden. I vostès, el seu Govern i el seu partit, són els principals responsables del funcionament del sistema educatiu. Per això se'ls va escollir com representants del poble i no poden dimitir de les seves obligacions. Així que faci el favor d'ajuntar-se amb el senyor Vicent Serra, president del Consell d'Eivissa, i es plantin a Palma dient-li al senyor Bauzá que aquesta situació és

insostenible. I seguim, negociem i arribem a un ràpid acord amb el professorat que immediatament desconvocui aquesta vaga. Fins quan arribarà la seva supèrbia ? Ha de passar una setmana, un mes, un curs ? Escolti'm bé : cada dia que es perdi d'escola recaurà sobre les seves responsabilitats i les seves consciències.

Camps al rescat

Andreu Grimalt

Antoni Camps, diputat autonòmic del PP i membre de la Comissió d'Educació del Parlament de les Illes Balears, preocupat per la desinformació i les mentides que estan creixent al voltant de la vaga educativa, ha decidit tirar-nos una mà publicant un article a El Mundo. Per si encara no sabeu si donar o no suport a les protestes dels docents, us recoman la seva lectura; els vostres dubtes desapareixeran completament.

El parlamentari comença posant les coses clares: en contra del que s'ha dit i publicat, només “algunos profesores” estan disposats a secundar la vaga, i posa l'accent en la barroera politització d'una part del sector educatiu. Les motivacions dels convocants, com no podia ser d'una altra manera, són polítiques, no laborals ni pedagògiques. Camps, amb el lloable objectiu que el col·lectiu s'atansi més al “resto de los mortales” i així fer més fàcil arribar a consensos, afirma el que la majoria pensa, que en uns temps de crisi com els que estam vivint el professorat compta amb massa privilegis: sous excessius, poca càrrega de feina, desproporcionats dies de vacances...

Per als sindicats també hi ha estopa, doncs els critica per haver callat durant tants d'anys davant els elevats índexs de fracàs escolar que suporta la nostra comunitat i no haver convocat vagues com a reacció al “desmoronamiento de nuestro modelo educativo actual”. Malauradament, aquesta guarda de paràsits estava massa ocupada convertint les aules en un “campo de batalla político”.

Naturalment, els convocants, aquests desestabilitzadors de l'ordre establert, només cerquen perpetuar la dictadura catalanista, adoctrinant els alumnes, penjant llaços amb la senyera o exhibint les seves camisetes verdes. L'aula se transforma així en un instrument per fer oposició al PP i l'alumnat en un “escudo humano para conseguir sus objetivos políticos”. Per cert, els pares i mares també estan inclosos dins aquest sac; tothom sap que només són un “mero tentáculo de los partidos catalanistas”.

Estic temptat de reproduir paràgrafs sencers d'aquest aclaridor article, però no us vull privar del plaer que suposa llegir-lo. És la mostra més clara que he trobat de les interessants i positives intencions del PP en matèria educativa. Alguns malpensats diran que elaborar un nou model a esqueses de la “comunitat educativa” i voler aplicar-lo en contra de l'opinió majoritària tampoc no respon a criteris pedagògics ni de millora de la formació, però no tenen en compte que algunes coses són massa importants per deixar-les en mans dels docents.

Vaga contra la mentida i el fatxerio

Rafel Borràs

Avui comença la vaga indefinida a l'ensenyament no universitari de les Illes Balears. És, sens dubte, un dels conflictes de major envergadura, dels més transversals i dels més interclassistes dels que s'han produït contra una política autonòmica. Els motius de la vaga són d'una rotunda claredat tal com els mestres i professors expliquen a aquests fulls informatius (aquí i aquí). S'han aclarit tots els dubtes que planejava en un anterior comentari, i a més a més avui la unitat sindical és total i sembla robusta.

A partir d'avui cal incorporar el més aviat possible al conjunt de la societat progressista a aquesta noble lluita contra la política descarnada de desigualtat social que practiquen a tot arreu els governs del PP. De moment aquí teniu un enllaç per contribuir a la caixa de resistència i en altres accions de suport a la vaga. La impressionant mobilització dels nostres ensenyants és, a parer meu, un moviment que incorpora la lluita contra la mentida política. La mentida de la crisi que, un nay i un dia després de la fallida del Lehman Brothers, queda clar que realment és una estafa. La mentida del “no hi ha alternativa”. La mentida de la inevitabilitat de la multiplicació dels privilegis a costa del saqueig de drets. De les mentides sobre les bondats del TIL. Mirau, sobre aquestes mentides trilingües ahir el diari Ara Balears publicava un interessantíssim reportatge amb opinions d'experts, però em sembla molt més contundent aquesta carta d'un lector del Diario Mallorca publicada també ahir diumenge. Qui firma la carta és un resident estranger i, entre altres coses diu: “... el TIL, tal como está concebido, mermará su formación, así que haré las maletas si finalmente se implanta y el próximo gobierno lo mantiene tal cual. No admito, simplemente, que a mis hijos se les imparta una asignatura en inglés macarrónico. Para hablar una lengua con fluidez, no digamos para dirigirse al público, hace falta una preparación muy superior a la que se consigue obteniendo un título de la Escuela Oficial de Idiomas o similar”. Més clar impossible!

La vaga que avui comença és també una manifestació contra el fatxerio de bona part dels personatges rellevants del PP, com ara, el diputat autonòmic Antoni Camps Casasnovas que en una carta publica arriba a dir que: “Lo positivo de esta huelga es que sabremos, con nombres y apellidos, quienes están preocupados por el futuro de nuestros hijos, y quienes, por el contrario, juegan con los alumnos para conseguir objetivos políticos”. Proposar “l'listes negres” de professors i professores, és cosa de fatxes!

Aquets primers dies de vaga són claus. Segur que són els dies que el moviment vaguista més seguiment pot concentrar. Una vaga indefinida és extraordinàriament dura. La gent ha de viure amb el sou. Els treballadors i treballadores de l'ensenyament ens demostren una dignitat envejable però no cal que passin a ser herois. Els que han de sofrir són els responsables de l'actual cacau: No em sorprendria que això acabés amb una campanya descatches als responsables de la política contra l'educació pública de qualitat, inclusiva i en català.

Suport a la vaga de docents

Editorial

Com és habitual a l'inici del curs escolar, laFundació Gadeso publica un informe sobre les percepcions i opinions de la ciutadania envers l'educació. Sol incloure aspectes com la importància i la satisfacció que tenen les famílies del sistema educatiu, els principals problemes del centres o els possibles camins de millora per aconseguir una bona formació pels nins i joves.

Però l'actualitat ens supera a tots i aquest cop el darrer número de Quaderns Gadeso polsa les opinions dels illencs sobre la vaga i el famós TIL. No hauria de sorprendre a ningú que quasi la meitat dels ciutadans de Balears doni suport a la convocatòria dels docents i que un altre 20% comparteixi les seves demandes (encara que creguin que hi ha altres maneres de protestar). Tampoc que només un 22% defensi l'aplicació del TIL com l'ha plantejada el Govern. Ni, per descomptat, que el grau d'acord ciutadà amb les mesures de l'executiu de José Ramón Bauzá, com les retallades, la disminució dels mestres de suport o l'obertura d'expedient a tres directors d'institut, sigui mínim.

El Govern ha actuat i actua sol, d'esquenes a la comunitat educativa i gran part de la població, amb urgències injustificades i amb decisions inexplicables i inacceptables. Per això mateix, se troba sol dins una lluita que persegueix un objectiu indubtablement lloable (aconseguir que els alumnes acabin la seva etapa educativa dominant a la perfecció tres idiomes) però amb unes maneres despòtiques i, per descomptat, contraproductives.

Afortunadament, la immensa majoria de les famílies amb nins en edat escolar i dels illencs en general comprenen la situació que viuen els docents i veuen que ens hi jugam quelcom més que l'aplicació d'un decret. Els mestres i professors renunciaran a una part substancial del seu sou no per defensar uns suposats privilegis ni únicament per protestar contra l'aplicació, absurda i a corre-cuita, del TIL, sinó per lluitar per una educació pública de qualitat, vertaderament universal i compensadora de les desigualtats socials (tot el contrari del que intenta la llei Wert).

Quasi tothom és conscient de les molèsties que pot causar la mobilització i sap que els principals afectats són els alumnes, però el seu futur, i per tant el nostre, està en joc. Per tot això, tots hauríem de donar suport a la vaga de docents i exigir al Govern de José Ramón Bauzá que rectifiqui i s'assegui a dialogar. Hi ha massa en joc.